

El Papa prega davant del Sant Sudari

Devoció i missatge social varen unir-se en la visita que el papa Francesc va fer el 21 de juny a la ciutat de Torí, capital del Piemont, la terra des d'on els seus pares varen emigrar a l'Argentina. A la catedral de Torí va pregar en silenci, durant uns minuts, davant del Sant Sudari, una relíquia de la passió i resurrecció del Senyor que planteja molts enigmes als estudiosos. Aquesta

relíquia es mostra en determinats períodes als fidels i és objecte d'una gran veneració. Joan Pau II i Benet XVI també varen viatjar a Torí pel mateix motiu. Davant la creixent arribada d'immigrants nord-africans, el Papa va demanar que no siguin culpabilitzats perquè ells són víctimes de la situació social en els seus propis països.

GLOSSA

S'assembla a nosaltres

M'explicava un professor de quart de primària que al seu grup-classe hi ha vint alumnes: quatre són del país i setze són fills de pares i mares procedents de països diversos, encara que alguns ja han nascut aquí. Els orígens són molt diversos, també les problemàtiques familiars i els processos d'integració. El professor va proposar una excursió a Montserrat. Calia preparar-la. En van recollir material, parlaren de l'entorn natural, n'investigaren la història, en comentaren la dimensió religiosa apropant-se a la vida monàstica, al sentiment religiós de moltes persones vers la Mare de Déu, al fet de ser la patrona de Catalunya... Arribat el gran dia, tots van pujar cap a Montserrat. El treball fet a l'escola no va ser endebades. Molts dels coneixements adquirits durant la preparació eren ara visibles i abastables materialment. Després d'un matí de força activitat, a la tarda, una nena hindú de nou anys, de pell morena, intel·ligent, ben integrada, conversava amb unes nenes amigues catòliques —una equatoriana, l'altra filipina— que participen en la comunitat parroquial del barri. Parlaven del color de la pell de la Mare de Déu de Montserrat. La

nena hindú, amb tendresa, respecte i emoció, des d'una sensibilitat religiosa arrelada, els va dir: «La Moreneta s'assembla a nosaltres.»

Maria de Montserrat, dona del poble, s'assembla a tothom. És la primera entre nosaltres. Amb la nena hindú i les seves amigues comparteix, a més del color de la pell —entre altres coses—, el desplaçament migratori. Amb Josep i l'infant Jesús, també va emigrar i va viure en terra estranya. «Lleva't, pren el nen i la seva mare. Fuig cap a Egipte i queda't-hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matarlo» (Mt 2,13). Va conèixer situacions semblants a les de tants homes i dones que, lluny de la terra d'origen, intenten obrir-se camí tot cercant un mínim benestar personal i familiar, seguretat i pau, respecte a les seves conviccions...

A Montserrat, el dia de l'excursió escolar, la Moreneta mirava amorosament, amb el seu somriure romànic, els nens i les nenes de color semblant al seu i tots els altres. És la Mare de Déu dels uns i dels altres, especialment dels pobres. «Omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res» (Lc 1,53).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULES DE VIDA

Santa Teresa Jornet

Entre els fruits de santedat que la vida consagrada ha donat a l'Església, presentem aquest mes la figura de santa Teresa Jornet, patrona de l'ancianitat i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats, congregació que està present en la nostra diòcesi a Vinaròs on, en fidelitat al seu carisma, regenten una residència d'ancians.

Teresa Jornet va néixer a Aitona el dia 9 de gener de 1843, al si d'una família profundament cristiana. En la seua formació van tenir una influència decisiva Rosa Ibars i Palau, germana de la seua mare, que va possibilitar que Teresa realitzés els seus estudis de magisteri, i el beat Francesc Palau i Quer, germà de la seua àvia materna, qui va despertar en ella un esperit contemplatiu i el desig de lliurar-se a Déu completament. Impulsada per aquesta inquietud vol trobar el camí concret per poder-la fer realitat.

Finalitzats els seus estudis, comença a treballar com a mestra en Argensola. Durant aquest temps manté la relació amb el seu tio Francesc Palau, però se sent cridada a integrar-se en la congregació de Terciàries Carmelites fundada pel beat. Intuïa que l'ensenyament no era per a ella una vocació definitiva.

Impulsada pel desig de lliurar-se totalment a Déu va ingressar en el monestir de Clarisses de Briviesca (Burgos). Prompte va haver d'abandonar la clausura per motius de salut. En tornar a la seua casa col·labora una altra vegada amb l'obra del P. Palau, però sense ingressar en la congregació. A la mort del seu oncle es va desvincular totalment de la seua obra, seguint la cerca del seu propi camí.

Una trobada casual amb D. Saturnino López Novoa, canonge en la catedral d'Osca, seria l'esdeveniment que l'ajudaria a clarificar la seua vocació. Aquest sacerdot havia pres la decisió de fundar una congregació destinada a atendre espiritual i materialment els ancians desemparats. En conèixer Teresa aquest projecte, va sentir que era el camí que Déu volia per a ella. Es va incorporar a l'obra de D. Saturnino i, des del primer moment, va començar a exercir labors de superiora.

Quan aquesta fundació s'estava iniciant, van rebre les germanes una invitació per part d'una associació de catòlics de València perquè es fessin càrrec d'una obra d'assistència caritativa als ancians, que aquest grup promovia. Allí es va traslladar Teresa amb algunes germanes i allí és on, pròpiament, va començar la història de la congregació, que prompte s'estendria per altres ciutats d'Espanya i Amèrica.

Quin va ser l'ideal de Teresa Jornet? En l'oració col·lecta de la missa de la seua festa s'expressa magistralment en poques paraules: ella volia assolir la caritat perfecta mitjançant la cura dels ancians. Com en tantes altres fundacions que han intentat respondre a realitats i pobreses de la societat del seu temps, no es tracta únicament d'assistència material, sinó de quelcom més profund: arribar a viure la caritat perfecta cap als més pobres, en aquest cas, els ancians desemparats. Aquesta caritat perfecta no és altra que la caritat de Crist. Lo que santa Teresa Jornet volia era que, a través de la seua entrega i la de les germanetes, els ancians arribessin a sentir l'amor del mateix Crist.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

AGENDA

- Dissabte 25, Visita Pastoral a Ballestar.
- Diumenge 26, Visita Pastoral a Coratxar.

ENTREVISTA

► **LLORENÇ PUIG**

Lloada sigui la natura

Laudato si', l'esperada encíclica del papa Francesc sobre la cura del medi ambient, insisteix sovint que «això de l'ecologia no és simplement una qüestió romàntica o estètica; ens diu que hi ha una forta relació entre els problemes socials i ecològics». La preocupació del Papa per la degradació de la natura és evident, perquè «els problemes ecològics provoquen moltes víctimes, especialment en els països més pobres». El P. Llorenç Puig, membre del Grup d'Ètica i Sostenibilitat de Cristianisme i Justícia, analitza el text.

Quins canvis planteja per solucionar els problemes mediambientals?

Proposa no simplement solucions tècniques —que són sempre insuficients i parcials—, sinó anar a l'arrel del problema, que es troba en el cor humà. De fet, diu que els problemes socials i econòmics tenen un mateix origen: la separació del món, l'avidesa, la força dels poders econòmics i financers que cerquen els resultats immediats.

I llavors, quines propostes fa?

Són radicals: planteja un veritable «itinerari ètic i espiritual» que canviï la nostra manera de veure el món, les relacions amb els altres i amb la natura. Per això parla de «conversió ecològica». Francesc ho expressa dient que «tot canvi necessita motivacions i un camí educatiu» que cal seguir a fons.

Quina valoració fa de l'encíclica?

Té el to valent i clar habitual en el papa Francesc, tot i que és un text dens i rigorós. I vol ajudar que tots, creients i no-creients, començant pels lectors catòlics, prenguem consciència que la qüestió ecològica no és perifèrica o un luxe d'uns quants conservacionistes, sinó quelcom ben central en la nostra fe perquè toca la nostra relació amb el món, amb Déu i amb els més pobres.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la futura mare

Déu meu que dónes goig, coratge i força per posar un nou ésser al món. Fes que la mare d'aquest infant estigui orgullosa i agraïda de ser la més afortunada de les criatures.

Santa Maria, Mare dolcíssima, dóna a aquesta dona el teu cor tan ple d'amor i d'humilitat, i mostra-li que una família hauria de ser feliç, com ho vas ser tu a una establia de Betlem.

Senyor, concedeix a aquesta dona el teu amor, perquè el pugui transmetre just quan neixi el seu fill. Aleshores, el nen que naixerà serà desitjat i estimat, i esmerçarà la vida a portar el teu amor a la gent d'aquesta terra.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Decálogo de la acción de perdonar

1. Perdonar es una decisión personal que uno toma.
2. El perdón no es un regalo para el culpable, sino algo que voluntariamente elaboramos en nuestro interior.
3. El ofensor no tiene por qué saber que ha sido perdonado.
4. El perdón no significa reconciliación.
5. Tampoco implica que una acción que nos ha hecho daño sigue ocurriendo: habrá que poner los medios para que no nos produzca más dolor.
6. Tampoco el ofensor merece la reconciliación cuando el daño que ha causado ha sido tan grande que no se puede confiar más en él/ella.
7. Para que haya reconciliación es necesario que el ofensor pida perdón y se proponga no volver a hacer daño: el perdón no necesita que el culpable se excuse.
8. El perdón no tiene por qué hacer desaparecer inmediatamente el dolor asociado a la ofensa.
9. El perdón modifica los pensamientos, sentimientos y conductas negativas respecto al ofensor, no porque el ofensor no sea merecedor de ellos, sino por la libre decisión compasiva de la víctima.
10. El perdón permite que la dolorosa experiencia vivida adquiera un nuevo significado para las personas implicadas: el daño perdonado puede contribuir a la mejoría de una relación.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«El fruit de l'Esperit és amor»

La vida cristiana és vida en l'Esperit de Jesús, sintonitzant amb els seus sentiments. I com es nota que som en l'Esperit? Sant Pau ho diu molt bé: «... El fruit de l'Esperit és amor, pau, goig, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix...» (Ga 5,22). L'amor és el primer fruit de la presència de l'Esperit, però no sols l'amor-agape que busca el bé de l'altre i es lliura, sinó el que brolla d'unes entranyes de misericòrdia, l'amor que és compassió. Jesús es commou sovint davant les multituds afamades i desesperançades, davant dels leprosos, davant dels pobres... I quan l'evangeli descriu el seu sentiment, fa servir un verb que té a veure amb les entranyes: «Se li commogueren les entranyes», «tingué un estremiment de compassió». És el verb emprat per descriure l'emoció profunda del pare del fill pròdig quan veu venir el seu fill (Lc 15,21), i el ressò intern que té el bon samarità en veure aquell pobre home malferit (Lc 10,33). Commoure's, compadir-se demana un cor que vibri, un cor que senti, com el de Jesús.

Fra Josep Manuel Vallejo

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 20. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.)** [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15,1-2.3-4.5-6 / Mt 12,38-42]. Sant Elies, profeta (s. ix aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.
- 21. ■ Dimarts** [Ex 14,21-15,1 / Sl: Ex 15,8-9.10 i 12.17 / Mt 12,46-50]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxi i doctor de l'Església. Sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.
- 22. □ Dimecres** [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Jn 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús. Sant Teòfil, pretor romà màrtir; sant Menelau, abat.
- 23. □ Dijous** [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígi-da (Suècia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa. Sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.
- 24. ■ Divendres** [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.
- 25. ■ Dissabte** [Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya. Santa Valentina, verge i màrtir.
- 26. ■ † Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)** [2Re 4,42-44 / Sl 144 / Ef 4,1-6 / Jn 6,1-15]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esferir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

»Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▮ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'assestena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▮ Lectura del libro de Jeremías (Jr 23,1-6)

Ay de los pastores que dispersan y dejan perecer las ovejas de mi rebaño —oráculo del Señor—. Por eso, así dice el Señor, Dios de Israel: «A los pastores que pastorean mi pueblo: Vosotros dispersasteis mis ovejas, las expulsasteis, no las guardasteis; pues yo os tomaré cuentas, por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas, para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las pastoreen; ya no temerán ni se espantarán, y ninguna se perderá —oráculo del Señor.

»Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que suscitaré a David un vástago legítimo: reinará como rey prudente, hará justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y lo llamarán con este nombre: El-Señor-nuestra-justicia.»

▮ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora estáis en Cristo Jesús. Ahora, por la sangre de Cristo, estáis cerca los que antes estabais lejos. Él es nuestra paz. Él ha hecho de los dos pueblos una sola cosa, derribando con su carne el muro que los separaba: el odio. Él ha abolido la Ley con sus mandamientos y reglas, haciendo las paces, para crear con los dos, en él, un solo hombre nuevo. Reconcilió con Dios a los dos pueblos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, al odio.

Vino y trajo la noticia de la paz: paz a vosotros, los de lejos; paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre con un mismo Espíritu.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros solos a un sitio tranquilo a descansar un poco.» Porque eran tantos los que iban y venían que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a un sitio tranquilo y apartado. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y le dio lástima de ellos, porque andaban como ovejas sin pastor; y se puso a enseñarles con calma.

Faç de Crist. Pintura sobre taula de l'anomenat Mestre de Robredo, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Servents del ramat, no amos

Per no ser mercenaris de l'Evangeli, ens pot il·luminar Marc 6, 6b-34. Jesús envia els Dotze.

Acabada la missió, els apòstols es reuniren amb Jesús i li expliquen tot el que han fet i ensenyat. Jesús els invita a descansar: «Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar. Se n'anaren amb la barca cap a un lloc despoblat.»

Jesús, que envia els apòstols a treballar, ell mateix els envia a *descansar*: hi ha un descans pagat que és divertiment, alienació; hi ha un descans cristià que és re-creació. Aquesta paraula té un sen-

tit teològic molt dens: re-crear, tornar a crear. Vam ser creats a imatge de Déu, però aquesta imatge es clivellà; a causa de la rutina, la mediocritat —la nàusea de Déu— en la nostra vida evangèlica; la professionalitat sense ànima en el nostre apostolat i la insensibilitat sense cor davant les necessitats del poble sense evangelitzar. Ens cal l'autenticitat de la nostra vida evangèlica, el fervor de l'esperit, la responsabilitat del nostre compromís apostòlic.

Cal que hi hagi tres condicions perquè ens pugui re-crear: un lloc solitari, la solitud del cor, amb Ell. 1) Lloc solitari: la primera creació va tenir lloc al paradís, la segona al desert. Necessitem un espai on les coses no ens distreguin, un lloc on només Déu

estigui present. 2) Tot sols: crear és fer del no-res; hem de tornar al silenci de la disponibilitat pura de la primera creació, necessitem pacificar la sensibilitat. 3) Amb Ell: les condicions anteriors tenen com a fi disposar la trobada eficaç amb el Senyor i el Mestre. Sense Ell no podem fer res. Sense Creador no hi ha creació i sense Redemptor no hi ha re-creació. Revifem l'amistat amb el Mestre, aquella amistat en la qual ell ens pot revelar el Pare. Acceptem amb docilitat totes les paraules del Mestre. Déu crea per la seva Paraula —el Fill— i no té cap més mitjà per a re-crear-nos. Posem-nos en total disponibilitat davant Déu que ens vol fer Fills en el Fill.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El dia 23 de maig, va tenir lloc al Seminari, la reunió del Consell Pastoral Diocesà sota la presidència del Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Seguint l'ordre del dia, el punt a tractar fou: Perspectives davant l'Any Sant convocat pel papa Francesc amb la butlla *El rostre de la Misericòrdia*.

La presentació fou a càrrec del Sr. Bisbe. L'Any Jubilar de la Misericòrdia s'obrirà a Roma el 8 de desembre de 2015, festa de la Immaculada. El tercer diumenge d'Advent s'obrirà a totes les esglésies del món.

Comentà el tema dels pelegrinatges, signe peculiar de l'Any Sant, assenyalant tres elements que no poden faltar: la celebració del sagrament de la Penitència, del sagrament de l'Eucaristia i compartir.

Després del diàleg i suggeriments es va fer un breu comentari sobre l'aplicació de les línies diocesanes d'acció pastoral a la llum de l'*Evangelii Gaudium*.

Finalment el Sr. Bisbe informà de la Visita Pastoral que està realitzant.

Maria Joana Querol

Lliurament de premis del Concurs Bíblic

Dissabte 23 de maig, a les 11 h, va tenir lloc al Seminari de Tortosa el lliurament de premis del XXX Concurs Bíblic de Catalunya. Aquest esdeveniment, organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya va comptar enguany amb vora 70.000 participants d'escoles, instituts i parròquies de totes les diòcesis amb seu a Catalunya.

El nostre bisbe, Mn. Enrique Benavent, va inaugurar l'acte felicitant a tots els guardonats i se'n va alegrar en veure nens i joves de totes les parts del nostre bisbat.

Albert Sanz, en nom del jurat, va repartir els regals de totes les modalitats ajudat per Mn. Tomàs Mor, delegat d'Ensenyament. Mn. Tomàs va recordar als assistents la vital importància que té l'aprofundir en el coneixement de la Paraula de Déu i com el concurs ens ajuda, no només a treballar-la a l'aula sinó també a entendre-la millor.

Sergio Sánchez

Confirmació d'adults a la Catedral

El dia 23 de maig, festa de la Pentecosta, va tenir lloc a la Catedral, a les 19.30 h, la Confirmació de 26 adults.

L'Eucaristia fou presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel Sr. Vicari general i pel director del Servei Diocesà del Catecumenat.

Després de renovar les promeses del Baptisme foren confirmats. I a continuació de les pregàries, van portar les ofrenes tres dels qui havien rebut la Confirmació.

Al final de la celebració, el Sr. Bisbe donà l'enhorabona a tots els qui havien estat confirmats. Alguns de Tortosa, altres de diferents pobles de la diòcesi fins i tot un de Polònia. Que l'Esperit Sant us ajudi a perseverar en aquesta fe.

Abans d'acomiar-nos, el Sr. Bisbe i tots els confirmands es van fer una foto record.

Maria Joana Querol

Visita Pastoral a Corbera, Gandesa i Pinell de Brai

Del 18 al 22 de maig, el nostre Bisbe realitzà la Visita Pastoral als pobles de Corbera, Gandesa i Pinell de Brai. Van ser dies intensos de reunions amb els agents de pastoral de les parròquies, amb tots els membres de la Catequesi i de trobada amb la gent. La Missa Estacional va ser el colofó en cada parròquia.

Si alguna cosa voldria destacar és la visita que va fer el Sr. Bisbe a les escoles. Allí els nens de la classe de religió van dialogar amb don Enrique aprofundint després, en la trobada de la Catequesi, on el Sr. Bisbe va fer una nova explicació a partir de l'estampa que se'ls va entregar.

Donem gràcies a Déu per la Visita Pastoral, i preguem perquè sempre sapiguem seguir al Bon Pastor.

Mn. Jordi Centelles

PALABRAS DE VIDA

Santa Teresa Jornet

Entre los frutos de santidad que la vida consagrada ha dado a la Iglesia, presentamos este mes la figura de santa Teresa Jornet, patrona de la ancianidad y fundadora de las Hermanitas de los Ancianos Desamparados, congregación que está presente en nuestra diócesis en Vinaroz, donde, en fidelidad a su carisma, regentan una residencia de ancianos.

Teresa Jornet nació en Aitona el día 9 de enero de 1843, en el seno de una familia profundamente cristiana. En su formación tuvieron una influencia decisiva Rosa Ibars y Palau, hermana de su madre, que posibilitó que Teresa realizara sus estudios de magisterio, y el beato Francisco Palau y Quer, hermano de su abuela materna, que despertó en ella un espíritu contemplativo y el deseo de entregarse a Dios completamente. Impulsada por esta inquietud quiere encontrar el camino concreto para poder hacerla realidad.

Finalizados sus estudios, comenzó a trabajar como maestra en Argensola. Durante este tiempo mantuvo la relación con su tío Francisco Palau, pero no se sintió llamada a integrarse en la congregación de Terciarias Carmelitas fundada por el beato.

Intuía que la enseñanza no era para ella una vocación definitiva.

Impulsada por el deseo de entregarse totalmente a Dios ingresó en el monasterio de Clarisas de Briviesca (Burgos). Pronto tuvo que abandonar la clausura por motivos de salud. Al regresar a su casa volvió a colaborar con la obra del P. Palau, pero sin ingresar en la congregación. A la muerte de su tío se desvinculó totalmente de su obra, siguiendo la búsqueda de su propio camino.

Un encuentro casual con D. Saturnino López No-voa, canónigo en la catedral de Huesca, sería el acontecimiento que le ayudaría a clarificar su vocación. Este sacerdote había tomado la decisión de fundar una congregación destinada a atender espiritual y materialmente a los ancianos desamparados. Al conocer Teresa este proyecto, sintió que era el camino que Dios quería para ella. Se incorporó a la obra de D. Saturnino y, desde el primer momento, comenzó a ejercer labores de superiora.

Cuando esta fundación se estaba iniciando, recibieron las hermanas una invitación por parte de una

asociación de católicos de Valencia para que se hicieran cargo de una obra de asistencia caritativa a los ancianos, que este grupo promovía. Allí se trasladó Teresa con algunas hermanas y allí es donde, propiamente, comenzó la historia de la congregación, que pronto se extendería por otras ciudades de España y de América.

¿Cuál fue el ideal de Teresa Jornet? En la oración colecta de la misa de su fiesta se expresa magistralmente en pocas palabras: ella quería alcanzar la caridad perfecta mediante el cuidado de los ancianos. Como en tantas otras fundaciones que han intentado responder a realidades y pobreza de la sociedad de su tiempo, no se trata únicamente de asistencia material, sino de algo más profundo: llegar a vivir la caridad perfecta hacia los más pobres, en este caso, los ancianos desamparados. Esa caridad perfecta no es otra que la caridad de Cristo. Lo que santa Teresa Jornet quería era que, a través de su entrega y la de las hermanitas, los ancianos llegaran a sentir el amor del mismo Cristo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa